

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Jakob i Hebron.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352323251632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Ja den, der kommer som en Gave
fra alle gode Gavers Sted,
som ikke knuger mig til Slave,
men løfter mig til Sjælefred;

der ikke bringer Mulm og Mørke,
men vejer Døgnet i sit Lys,
ja lyser op med Lynets Styrke,
og gløder gennem Dødens Gys.

-- Jeg længes stundum efter Sorgen,
dog tør jeg ikke kalde den;
thi kun i Troens stærke Morgen
kom Sorgen til mig som en Ven.

Jakob i Hebron.

Over Hebrons grønne Dale,
over Hyrdelejrens Telte
Kvelden sænker sine Skygger;
Bjerget luer dunkelrødt.
Trindt om Brønden er der Travlhed
med at vande Faar og Geder;
unge Mødre sladdre lystigt,
medens Smaabørn sove sødt.

»Held os, Kværnen ej staar stille!
Vi har Korn for tyve Dage, —

inden den Tid Jakobs Sønner
bringe meer fra Nilens Bredd;
mildnes vil Ægyptens Herre,
naar han seer de skønne Dadler,
al den Myrrha, al den Balsam,
vore Æsler havde med.*

— Men hvor Terebinthen skygger
over Hødingsteltets Flige,
siddet gammel, mæt af Dage,
Jakob, ene med sig selv.
Mere hvidt end Kjortlens Folder,
hvidere end Hovedklædet,
bølger over Brystet Skjægget,
blankt som Skummet i en Elv.

Øjet fæster han mod Jorden,
det seer ud som om han talte
Palmemaattens tætte Fletværk
Led for Led til Tidsfordriv;
men det Fletværk han forfølger,
det er det, hvis Led er Timer,
som har Aar og Dag til Linjer,
og hvis Heelhed er et Liv.

Dagene forbi ham glide:
fra han fly'de Faderteltet,
fra hans Hyrdetid ved Euphrat,
til han mødte Broder sin;
fra han færdedes ved Sichem,
til hans Kummers-Aar i Hebron —

Hvor er Rachel? Hvor er Joseph?
Ak, og nu min Benjamin!

Hvorfor er jeg dog saa ussel!
Hvorfor mægter ikke Haanden
længer styre Mulens Tøjler;
— ak, da laa jeg ikke her
sammenkrøben i min Hule,
lig en gammel tandløs Løve,
hvem det unge Kuld maa bringe
Føden, den han knap er værd.

Mirjam, Aksa! Piger alle!
Er det tyst endnu i Sønder?
Ingen Støvsy, ingen Raaben?
»Fader, vent dem ej i Kveld!»
Vent dem ikke — altsaa vente,
vente det er hungrig, tørste,
vente, det er som at læskes
ved et stængt og stoppet Væld!

Og med dybe Suk han hvisker:
Reder da mit Leje, Piger!
— Men lad Svende holde Udkik,
tænde Blus ved Dam og Brønd.
Bring mig Benjamins den Yngste,
at min Haand ham kan velsigne,
led mig saa til Alterstenen,
at jeg holde kan min Bøn!

Og paa Sønnedøttre støttet,
løfter han de trætte Hænder,
løfter saa med dem sit Hjerte
til sin Fader Isaks Gud:
Herre, som til denne Time
har os rigeligen mættet,
fri min Sjæl fra Angstens Tørke,
skik med Morgenduggen Bud!

Og han seer mod Nattens Himmel,
seer de samme Tvillingstjerner,
som har svaret ham saa ofte,
naar han spurgte dem om Vej;
og det tykkes ham, de blinke
tindrende som Josephs Øjne.
Vaagen drømmer han om Joseph,
halve Nat han slumrer ej.

Morgensolen klar oprinder
over *Hebrons* grønne Dale;
al den vante Larm i Lejren
voxer dobbelt op igjen.
Fryderaab i Luften skingre:
Eja, der er vore Brødre,
Eja, der er vore Fædre,
Eja, der er vore Mænd!

See, hvor langt sig Toget vinder
frem i brudte Slangebugter —
der er Vogne med ifølge,
Himmel, om det ej var dem,